

ТЛУМАЧЕННЯ ТЕРМІНУ ВИКОРИСТАННЯ РЕЗУЛЬТАТІВ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ

Кравченко Лариса Вячеславівна

аспірант

Національна академія Служби безпеки України
Україна

Анотація. У статті проаналізовано термін використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному процесі. Наведено та охарактеризовано синоніми до слова «використання». Сформульовано напрями його застосування у Кримінальному процесуальному кодексі України.

Ключові слова: використання, застосування, використання результатів, використання матеріалів, використання відомостей, негласні слідчі (розшукові) дії, кримінальний процес, процесуальні документи.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ.

Тлумачення терміну «використання» обумовлюється необхідністю його ретельного вивчення та аналізу застосування у Кримінальному процесуальному кодексі України (далі – КПК України). КПК України містить низку нормативних положень, зокрема, такі кримінальні процесуальні норми, які включають інститут негласних слідчих (розшукових) дій (далі – НС(Р)Д). У свою чергу, Інструкція «Про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні» від 16 листопада 2012 року (далі – Інструкція), унормовує процедуру організації проведення НС(Р)Д та використання їх результатів у кримінальному провадженні. Вживання терміну «використання» у КПК України та у Інструкції ще й досі не вивчене питання. Законодавець пропонує вживати вищевказаний термін, при цьому не даючи йому визначення, що тим самим провокує підміну понять і призводить до неоднозначного тлумачення цього терміну.

АНАЛІЗ ДОСЛІДЖЕНЬ ТА ПУБЛІКАЦІЙ.

Проведення НС(Р)Д, використання їх результатів у кримінальному процесі, було предметом наукових досліджень В. М. Бабакіна, М. В. Багрія, Н. В. Гуменної, С.С. Кудінова, С.М. Міщенко, М.А. Погорельського, О.І. Полоховича, Д.Б. Сергеевої, Т.І. Слуцької, Р.М. Шехавцова та інших вчених.

Проте, аналіз наукових праць вищезазначених науковців свідчить про те, що вони не досліджували саме термін «використання» у КПК України та у Інструкції, а лише поверхнево застосовували цей термін. Про що свідчить аналіз наукових і правових джерел.

МЕТА СТАТТІ.

Здійснити тлумачення терміну використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному процесі.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ.

У тлумаченому словнику української мови, зазначається, що термін «використання» походить від слова «використовувати» брати або вживати що-небудь із користю, для власних вигод. Зазвичай, вживається там, де треба підсилити значення користі, корисних наслідків для ініціатора застосування [1, с.412].

Звертаючись до словника сучасної української мови, термін «використання» означає використовувати, застосовувати, вживатися [2, с. 137].

У словнику синонімів української мови зазначається, що близькими синонімами до слова

«використання» є такі: «користуватися», «вживати», «послугуватися», «притягати», «притягувати», «притягнути», «послугуватися», «користатися», «користати», «поживати», «скористатися», «застосовувати», «застосування», де останній термін означає дію або процес, коли людина для досягнення поставленої мети вдається до допоміжних засобів або інструментів [3, с. 174].

Терміни «застосування» та «використання» по суті відображають один й той самий процес, але надають трохи інший відтінок. Так, у процесі термін «застосування» має три складові частини, а саме: ініціатор, який має волю і ставить мету та ціль (це може бути як особа, група або колектив чи організація); засоби, інструменти, що в ньому задіяні (ці інструменти можуть носити, як матеріальну, так і не матеріальну природу), а також спосіб їхнього використання; власне мета (означає підтримку життєдіяльності або існування ініціатора) [4, с.1-2].

Саме тому, поняття «застосування» є одною з визначальних ознак в природі людини, наслідком вміння конструювати моделі зовнішнього світу, накопичувати і ділитися досвідом, і відтак вдаватися до допоміжних ланок (засобів, інструментів) на шляху до поставленої цілі. В цілому, під застосуванням називається дія або процес, коли людина для досягнення поставленої собі мети вдається до допоміжних засобів або інструментів [4, с.1-2].

У свою чергу, невід'ємною складовою частиною застосування є правила, спосіб, в який повинен застосовуватися інструмент. Застосування інструментів поза цими правилами не приведе до бажаного результату, скоріше за все, не приведе до жодного результату взагалі або ж нашкодить. В залежності від галузі застосування, ці правила можуть називатися наступним чином:

- технології, стандарти, Інструкція в техніці;
- методика для застосування складних понятійних або соціальних систем;
- правопис, граматики у писемності, норми вимови в усній мові;
- Інструкція, закони в соціальній сфері тощо [4, с.1-2].

Відповідно до чинного законодавства, слово «використання» має не аби яку актуальність у КПК України. Загалом, це поняття згадується у КПК України у наступних статтях, а саме: ст. 42, ст. 85, ст. 100, ст. 104, ст. 160, ст. 232, ст. 255, ст. 256, ст. 257, ст. 273, ст. 275, ст. 549.

Термін «використання» вживається у п.7 ч.4 ст. 42 КПК України «Підозрюваний, обвинувачений», у якій обвинувачений має право: отримувати роз'яснення щодо порядку підготовки та «використання»

досудової доповіді, відмовлятися від участі у підготовці досудової доповіді [5].

Відповідно до ст. 85 КПК України «Належність доказів», у якій визначається, що належними є докази, які прямо чи непрямо підтверджують існування чи відсутність обставин, що підлягають доказуванню у кримінальному провадженні, та інших обставин, які мають значення для кримінального провадження, а також достовірність чи недостовірність, можливість чи неможливість «використання» інших доказів [5].

Як вбачається, у ч.2 ст. 100 КПК України «Зберігання речових доказів і документів та вирішення питання про спеціальну конфіскацію», то стаття закріплює те, що речовий доказ або документ, наданий добровільно або на підставі судового рішення, зберігається у сторони кримінального провадження, якій він наданий. Сторона кримінального провадження, якій наданий речовий доказ або документ, зобов'язана зберігати їх у стані, придатному для «використання» у кримінальному провадженні. Речові докази, які отримані або вилучені слідчим, прокурором, оглядаються, фотографуються та докладно описуються в протоколі огляду. Зберігання речових доказів стороною обвинувачення здійснюється в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України [5].

У ч.3 ст. 104 КПК України «Протокол» передбачено, що протокол складається з вступної частини, яка повинна містити відомості про: місце, час проведення та назву процесуальної дії; особу, яка проводить процесуальну дію (прізвище, ім'я, по батькові, посада); всіх осіб, які присутні під час проведення процесуальної дії (прізвища, імена, по батькові, дати народження, місця проживання); інформацію про те, що особи, які беруть участь у процесуальній дії, заздалегідь повідомлені про застосування технічних засобів фіксації, характеристики технічних засобів фіксації та носіїв інформації, які застосовуються при проведенні процесуальної дії, умови та порядок їх «використання» [5].

Згідно із ч.6 ст. 160 КПК України «Клопотання про тимчасовий доступ до речей і документів» упорядковує можливість «використання» як доказів відомостей, що містяться в речах і документах, та неможливість іншими способами довести обставини, які передбачається довести за допомогою цих речей і документів, у випадку подання клопотання про тимчасовий доступ до речей і документів, які містять охоронювану законом таємницю [5].

Відповідно до ст. 232 КПК України «Проведення допиту, визнання у режимі відеоконференції під час досудового розслідування», «використання» у дистанційному досудовому розслідуванні технічних засобів і технологій повинно забезпечувати належну якість зображення і звуку, а також інформаційну безпеку. Учасникам слідчої (розшукової) дії повинна бути забезпечена можливість ставити запитання і отримувати відповіді осіб, які беруть участь у слідчій (розшуковій) дії дистанційно, реалізовувати інші надані їм процесуальні права та виконувати процесуальні обов'язки, передбачені КПК України [5].

У ч.2 ст. 255 КПК України «Заходи щодо захисту інформації, яка не використовується у кримінальному провадженні» закріплено те, що забороняється «використання» зазначених у частині першій цієї статті матеріалів для цілей, не пов'язаних з кримінальним провадженням, або ознайомлення з ними учасників кримінального провадження чи будь-яких інших осіб [5].

У відповідності до ч.3 ст. 256 КПК України

«Використання результатів НС(Р)Д у доказуванні», яка наголошує, що у разі «використання» для доказування НС(Р)Д можуть бути допитані особи, з приводу дій або контактів яких проводилися такі дії. Такі особи повідомляються про проведення НС(Р)Д тільки щодо них у строк, передбачений статтею 253 «Повідомлення осіб, щодо яких проводилися негласні слідчі (розшукові) дії» цього Кодексу, і втому обсязі, який зачіпає їх права, свободи чи інтереси [5].

Згідно із ч.1 ст. 257 КПК України «Використання результатів НС(Р)Д в інших цілях або передання інформації» зазначається те, що у результаті проведення НС(Р)Д виявлено ознаки кримінального правопорушення, яке не розслідується у даному кримінальному провадженні, то отримана інформація може бути використана в іншому кримінальному провадженні тільки на підставі ухвали слідчого судді, яка постановляється за клопотанням прокурора [5].

У ч.1 ст. 273 КПК України «Засоби, що використовуються під час проведення НС(Р)Д» закріплюється те, що за рішенням керівника органу досудового розслідування, прокурора під час проведення НС(Р)Д можуть бути використані заздалегідь ідентифіковані (помічені) або несправжні (імітаційні) засоби. З цією метою допускається виготовлення та «використання» спеціально виготовлених речей і документів, створення та «використання» спеціально утворених підприємств, установ, організацій. «Використання» заздалегідь ідентифікованих або несправжніх (імітаційних) засобів з іншою метою забороняється [5].

Відповідно до ч.1 ст. 275 КПК України «Використання конфіденційного співробітництва» повідомляє, що під час проведення НС(Р)Д слідчий має право використовувати інформацію, отриману внаслідок конфіденційного співробітництва з іншими особами, або залучати цих осіб до проведення НС(Р)Д у випадках, передбачених КПК України [5].

У ч.2 ст. 549 КПК України «Зберігання та передання речових доказів і документів» передбачається те, що під час передання компетентному органу запитуючої сторони речових доказів і документів на виконання запиту (доручення, клопотання) у порядку міжнародного співробітництва компетентний орган України може відмовитися від вимоги їх повернення в Україну після закінчення кримінального провадження у запитуючій стороні у разі, якщо на території України відсутня потреба їх «використання» для досудового розслідування та судового розгляду в іншому кримінальному провадженні або відсутні правомірні вимоги третіх осіб щодо права на відповідне майно чи спір щодо нього розглядається у суді [5].

Вищезазначений перелік статей КПК України не є вичерпним. Аналіз вживання терміну «використання» вказує те, що необхідно враховувати той факт, що для вираження однієї думки використовується один і той же ряд слів. Проте, із позитивного необхідно зазначити, що у КПК України відсутня недосконалість термінологічного оформлення тексту так, як немає контекстуальних синонімів, які потенційно можуть спричиняти труднощі неоднозначного тлумачення, які у свою чергу призводять до непорозумінь [6, с. 389].

Питаннями тлумачення та застосування окремих термінів займалися: С. М. Міщенко, Т. І. Слущка. Вчені розглянули окремі нові для правозастосовної практики терміни, які вживаються у КПК України.

Водночас, М. В. Багрій аналізував питання про використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному провадженні [7, с. 240-245]. Н. В. Гуменна досліджувала особливості використання результатів оперативно-розшукової діяльності у розшуковій роботі слідчого [8, с. 214-218]. М. А. Погорецький вивчав негласні слідчі (розшукові) дії: проблеми провадження та використання результатів у доказуванні [9, с. 270-276]. О. І. Полухович розглядав питання використання як доказів матеріалів, отриманих за результатами проведення негласних слідчих (розшукових) дій [10, с. 97-108]. Д. Б. Сергеева розглядала проблеми використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій для організаційно-тактичного забезпечення досудового розслідування [11, с. 95-104].

Ці вчені займалися питаннями використання матеріалів НС(Р)Д у кримінальному провадженні. Проте, слід зазначити, що у жодній з вищевказаних праць не зачіпалися питання тлумачення саме терміну «використання», дієслово «використовувати» вживалося лише для роз'яснення змісту окремих проблемних питань у їх наукових працях.

Окрім цього, проведений аналіз праць науковців: С. С. Кудінова та Р. М. Шехавцова, дав змогу розкрити тлумачення терміну «використання» у кримінальному провадженні. Вчені застосовували термін «використання» у зв'язі зі словом результати, а саме: «використання результатів НС(Р)Д». Вищевказане поняття вони трактують, як діяльність уповноважених суб'єктів (прокурора, слідчого, слідчого судді) із залученням до процесу досудового розслідування відомостей (предметів, документів), отриманих під час проведення НС(Р)Д, з метою вирішення завдань кримінального провадження [12, с. 106].

У свою чергу, проведений аналіз терміну «використання» у Інструкції «Про організацію проведення НС(Р)Д та використання їх результатів у кримінальному провадженні» [13] вказує на те, що вищевказаний термін неодноразового у ній згадується.

Так, починаючи з п.п.1.1., де закріплено, що Інструкція про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій НС(Р)Д та використання їх результатів у кримінальному провадженні визначає загальні засади та єдині вимоги до організації проведення НС(Р)Д слідчими органів досудового розслідування або за їх дорученням чи дорученням прокурора уповноваженими оперативними підрозділами, а також використання їх результатів у кримінальному провадженні. Далі, у п.п.5.9. вказаної Інструкції закріплюється, що після завершення проведення НС(Р)Д грифи секретності МНСІ щодо їх проведення підлягають розсекреченню на підставі рішення прокурора, який здійснює повноваження прокурора в конкретному кримінальному провадженні у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням, з урахуванням обставин кримінального провадження та необхідності використання матеріалів НС(Р)Д як доказів після проведення таких дій, у випадку, якщо витік зазначених відомостей не завдасть шкоди національній безпеці України.

У свою чергу, у п.п.7.1.2. Інструкції фіксується, що у повідомленні зазначається вид НС(Р)Д, а також подальше використання отриманих матеріалів у кримінальному провадженні або їх знищення [13].

Згідно із п.п.7.2. Інструкції зазначається, що у разі

використання для доказування результатів НС(Р)Д можуть бути допитані особи, з приводу дій або контактів яких проводилися такі дії. Такі особи повідомляються про проведення НС(Р)Д тільки щодо них у такий самий строк, і в тому обсязі, який зачіпає їх права, свободи чи інтереси (ст. 256 КПК України) [13].

Вищевказаний аналіз терміну «використання» у Інструкції не є вичерпним і лише вказує на те, що він є багатозначним, і використовується у зв'язі із такими словами як: результати та матеріали.

Водночас, системний аналіз положень КПК України, що регулюють порядок проведення НС(Р)Д і використання відомостей, отриманих у результаті їх проведення в кримінальному провадженні, дає можливість виокремити декілька напрямів такого використання. На думку А. В. Шило [14, с. 138-139], до таких належать наступні:

- використання відомостей, отриманих у результаті проведення НС(Р)Д, як судових доказів;
- використання відомостей, отриманих у результаті проведення НС(Р)Д, під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження (зокрема під час вирішення питання про застосування запобіжних заходів);
- використання відомостей, отриманих у результаті проведення НС(Р)Д, для обґрунтування процесуальних рішень, прийнятих під час досудового розслідування;
- використання відомостей, отриманих у результаті проведення НС(Р)Д, для внесення відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань і початку нового кримінального провадження;
- використання відомостей, отриманих у результаті проведення НС(Р)Д, в іншому кримінальному провадженні, що відповідно до вимог ст. 257 КПК України, допускається лише за ухвалою слідчого судді;
- використання відомостей, отриманих у результаті проведення НС(Р)Д, з метою забезпечення безпеки учасників кримінального провадження;
- використання відомостей, отриманих у результаті проведення НС(Р)Д, для виявлення осіб, які розшукуються та яких, відповідно, оголошено в розшук (у тому числі міжнародний або міждержавний);
- використання відомостей, отриманих у результаті проведення НС(Р)Д, під час розгляду слідчим суддею скарг на рішення, дії чи бездіяльності слідчого та прокурора;
- використання відомостей, отриманих у результаті проведення НС(Р)Д, під час вирішення питання про надання слідчим суддею дозволу на здійснення спеціального досудового розслідування;
- використання відомостей, отриманих у результаті проведення НС(Р)Д, як підстави для проведення інших слідчих (розшукових) дій;
- використання відомостей, отриманих у результаті проведення НС(Р)Д, як підстави для проведення оперативно-розшукової або контррозвідальної справи [14, с. 138-139].

Таким чином, отримані в результаті проведення НС(Р)Д відомості можуть бути використані в кримінальному провадженні з різною метою, яка безпосередньо впливає на визначення порядку їх використання. При цьому під використанням таких відомостей слід розуміти інтелектуально-предметну діяльність уповноважених суб'єктів (слідчого, прокурора, слідчого судді, суду), що пов'язана із залученням цих відомостей до кримінального провадження та оперування

ними, яка має декілька напрямів, кожен із яких спрямовано на досягнення певної (характерної для цього напрямку *використання*) мети [14, с. 138-139].

Тому, характеризуючи *використання* відомостей, отриманих у результаті проведення НС(Р)Д, у кримінальному провадженні, варто вести мову про множинність цілей такої діяльності, що відповідає її різновекторній спрямованості.

Мета *використання* цих відомостей у кожному з вищевказаних напрямів визначає:

- специфіку способів їх *використання*;
- специфіку передбаченого законом процесуального порядку *використання*;

- суб'єктів, уповноважених на *використання* таких відомостей (при цьому необхідно враховувати, що *використовувати* результати проведення НС(Р)Д може як той суб'єкт, який формував доказ, так й інший, який має оцінити його з погляду процесуальної придатності та відповідності передбаченим законом вимогам, зокрема стосовно допустимості отриманих доказів) [14, с. 138-139].

Так, враховуючи вищевказане, необхідно зауважити, що в кожному напрямку *використання* в кримінальному провадженні відомостей, отриманих у результаті проведення НС(Р)Д, притаманний процесуальний порядок, який має бути оптимальним з огляду на мету *використання* таких відомостей і містити ті процесуальні гарантії, що є необхідними з урахуванням цієї мети [14, с. 138-139].

Аналізуючи значення й застосування терміну «*використання*» у процесуальних документах, що складаються під час кримінального провадження, необхідно зазначити, що законодавець встановив підвищені вимоги до таких документів та закріпив основні процесуальні дії, які мають принципово, вирішальне значення у кримінальному провадженні. Передусім це стосується обвинувального акта (ст. 291 КПК України) та вироку (ст. 374 КПК України).

Під час кримінального провадження складається понад сорок процесуальних документів, які умовно можна поділити на обов'язкові та факультативні.

Спочатку визначимо обов'язкові (основні) процесуальні документи, до яких належать ті, що складаються в кожному кримінальному провадженні та містять висновки, зроблені під час досудового розслідування та судового провадження. Це *постанови, протоколи, повідомлення про підозру, обвинувальні акти, вирoki, ухвали* (статті 102, 104, 108, 110, 112, 137, 277, 291, 372, 374 та інші статті КПК України) [15, с. 4-5].

Зокрема, ст. 110 КПК України «Процесуальні рішення» регламентує, що процесуальними рішеннями є *всі рішення органів досудового розслідування, прокурора, слідчого судді, суду*.

У свою чергу, ст. 104 КПК України «Протокол» зазначає, що у випадках, передбачених КПК України, хід і результати проведення процесуальної дії фіксуються у протоколі. У випадку фіксування процесуальної дії під час досудового розслідування за допомогою технічних засобів про це зазначається у протоколі. Якщо за допомогою технічних засобів фіксується допит, текст показань може не вноситися до відповідного протоколу за умови, що жоден з учасників процесуальної дії не наполягає на цьому. У такому разі у протоколі зазначається, що показання зафіксовані на носії інформації, який додається до нього. Запис, здійснений за допомогою звуко- та відеозаписувальних технічних засобів під час проведення слідчим, прокурором обшуку, є невід'ємним додатком до протоколу. Дії та обставини

проведення обшуку, не зафіксовані у записі, не можуть бути внесені до протоколу обшуку та використані як доказ у кримінальному провадженні [5].

Розглядаючи зміст поняття «*виконання*», на нашу думку, можна ототожнити його із терміном «*використання*», які є похідними від таких слів як «*виконувати*» та «*використовувати*».

Наступним видом процесуальних документів є факультативні або допоміжні, які складаються залежно від конкретних обставин кримінального провадження. їх не можна розглядати як вторинні – вони також мають важливе значення за певних обставин кримінального провадження. Такими процесуальними документами є *повідстка про виклик, доручення, повідомлення* тощо (статті 111, 112, 135, 137, 333 та інші статті КПК України) [15, с. 5].

Відповідно до ст. 111 КПК України «Поняття повідомлення у кримінальному провадженні», розуміється законодавцем повідомлення у кримінальному провадженні, яке є процесуальною дією, за допомогою якої слідчий, прокурор, слідчий суддя чи суд повідомляє певного учасника кримінального провадження про дату, час та місце проведення відповідної процесуальної дії або про прийняте процесуальне рішення чи здійснену процесуальну дію. Повідомлення учасників кримінального провадження з приводу вчинення процесуальних дій здійснюється у випадку, якщо участь цих осіб у таких діях не є обов'язковою. Повідомлення у кримінальному провадженні здійснюється у випадках, передбачених КПК України, у порядку, передбаченому главою 11 КПК України, за винятком положень щодо змісту повідомлення та наслідків неприбуття особи [5].

У свою чергу, у ч.1 ст. 135 КПК України «Порядок здійснення виклику в кримінальному провадженні» та у ч.8 цієї ж статті визначається, що особа викликається до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду шляхом вручення повістки про виклик, надіслання її поштою, електронною поштою чи факсимільним зв'язком, здійснення виклику по телефону або телеграмою. Особа має отримати повістку про виклик або бути повідомленою про нього іншим шляхом не пізніше ніж за три дні до дня, коли вона зобов'язана прибути за викликом. У випадку встановлення КПК України строків здійснення процесуальних дій, які не дозволяють здійснити виклик у зазначений строк, особа має отримати повістку про виклик або бути повідомленою про нього іншим шляхом якнайшвидше, але в будь-якому разі з наданням їй необхідного часу для підготовки та прибуття за викликом [5].

ВИСНОВКИ ТА ПРОПОЗИЦІЇ.

Підсумовуючи, вищевказане, вважаємо за потрібне констатувати наступне.

Аналіз положень КПК України та нормативно-правового акту, а саме Інструкції, яка згадувалась раніше, вказує на те, що частота застосування терміну «*використання*» досить чимала і у сумі становить понад 50 згадувань. Загалом, поняття «*використання*» застосовується законодавцем та науковцями у якості таких словосполучень: «*використання матеріалів*», «*використання результатів*», «*використання фактів*», «*використання відомостей*».

На підставі аналізу наукових праць таких вчених як: М.В. Багрія, Н.В. Гуменної, С.М. Міщенко, Д.Б. Сергеевої, Т.І. Слущької та правових джерел, а саме: КПК України та вищезгаданої Інструкції, необхідно зазначити, що термін «*використання*» вживається досить часто, при

цьому відсутнє його тлумачення, що призводить до підміни інтерпретації та розуміння змісту положень в цілому.

«Використання результатів НС(Р)Д у кримінальному процесі» – це застосування уповноваженими на те суб'єктами, унаслідок проведення НС(Р)Д, матеріалів, які вказують на ознаки вчинення злочинів у кримінальному провадженні.

Вживання терміну «використання результатів

НС(Р)Д» може бути застосовано в кримінальному процесі з різною метою та безпосередньо впливати на тлумачення його змісту.

У подальшому планується дослідити та проаналізувати матеріали судово-слідчої практики вживання та тлумачення терміну використання НС(Р)Д у кримінальному процесі.

Список використаних джерел:

1. Академічний тлумачний словник української мови: В 11 т. / за заг. ред. І. К. Білодіда. К. : Наук. Думка. Т. 1, 1970. С. 412.
2. Великий тлумачний словник сучасної української мови : 250000 / уклад. та голов. ред. В. Т. Бусел. Київ; Ірпінь : Перун, 2005. Т. 8. С. 332.
3. Словник синонімів української мови: В 2 т. / А. А. Бурячок, Г. М. Гнатюк, С. І. Головащук та ін. К. : Наук. Думка. Т. 1, 2006. С. 174.
4. Застосування. Матеріал з Вікіпедії – вільної енциклопедії. URL: <http://uk.wikipedia.org>.
5. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон від 13 квітня 2012 року. URL: <http://zakon.rada.gov.ua>.
6. Юдашева С.А. Синонімія у сучасному правничому тексті. *Науковий часопис Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова*. Серія 10 : Проблеми граматики і лексикології української мови. 2011. Вип. 7 С. 397-390. URL: <http://enpuir.npu.edu.ua>.
7. Багрій М. В. До питання про використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному провадженні. *Право і суспільство*. 2017. № 1.С. 240-245.
8. Гуменна Н. В. Особливості використання результатів оперативно-розшукової діяльності у розшукові роботі слідчого. *Національний юридичний журнал : теорія і практика*. 2014. № 3(7). С. 214-218.
9. Погорецький М. А. Негласні слідчі (розшукові)дії: проблеми провадження та використання результатів у доказуванні. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2013. № 1. С. 270-276.
10. Полухович О.І. До питання використання як доказів матеріалів, отриманих за результатами проведення негласних слідчих (розшукових) дій (за матеріалами судової практики). *Часопис цивільного і кримінального судочинства*. 2016. № 3. С. 97-108.
11. Сергеева Д. Б. Використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій для організаційно-тактичного забезпечення досудового розслідування. *Вісник кримінального судочинства*. 2016. № 1. С. 95-104.
12. Негласні слідчі (розшукові) дії та використання результатів оперативно-розшукової діяльності у кримінальному провадженні: Навч.-прак. Посіб. / Кудінов С. С., Шехавцов Р. М., Дроздов О. М., Гриненко С. О. 3-є вид., розшир. й доповн. Х.: Оберіг, 2018. С. 106.
13. Інструкція «Про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні» від 16 листопада 2012 року. URL: <http://zakon.rada.gov.ua>.
14. Шило А. В. Напрями використання в кримінальному провадженні відомостей, отриманих у результаті проведення негласних слідчих (розшукових) дій. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського*. Серія: юридичні науки. Том 29 (68). № 6. 2018. С. 137-142.
15. Процесуальні документи у кримінальному провадженні. Зразки. Роз'яснення : наук.-практ. посібник / колектив авторів; за заг. ред. М. А. Погорецького, О. П. Кучинської. К. : Юрінком Інтер, 2015. С. 4-5.

INTERPRETATION TERM OF USING MATERIALS COVERT INVESTIGATING (DETECTIVE) ACTIONS IN CRIMINAL PROCEEDINGS

Kravchenko L.

National Academy of the Security Service of Ukraine
Ukraine

Abstract. The article comprehensively analyzes the essence and content of the concept of “use” in criminal proceedings. The usage statistics are presented and the articles in which the above-mentioned term is indicated are described. The directions of application of “use” of information in criminal proceedings are formulated.

Keywords: *using, application, using of results, using of materials, using of facts, covert investigating (detective) actions, criminal proceedings, documents of process.*